

[Poul Dam.]

også fremsatte et, som jeg skal komme tilbage til om lidt. Nu har vi altså lovforslagene, og jeg venter mig en interessant udvalgsbehandling af dem.

Det er svært at sige så forfærdeligt meget imod de formuleringer, de forslag, der findes, men måske nok noget om det almene sigte i lovforslagene.

Det er alment gældende om det, at den beskyttelse af privatlivets fred, man prøver at gennemføre, er en beskyttelse mod andre private, derimod ikke nogen beskyttelse mod staten, ingen beskyttelse mod de offentlige myndigheder. Det viser sig jo nemlig, når man kigger paragrafferne og bemærkningerne igennem, at formuleringerne dækker over, at næsten enhver anvendelse af indsamlede oplysninger kan blive lovlig, når den sker ud fra et eller andet virkeligt eller påstået offentligt formål, et øjemed, som har interesse for politiet eller for en anden udmærket myndighed. Så er privatlivet ikke mere hemmeligt og ikke mere helligt, så gælder der så at sige ikke andre begrænsninger end dem, der følger af formålet.

Det er vel også sådan, at nogle af de bestemmelser, som her er blevet foreslået — jeg tænker på § 152, stk. 4 — er blevet nødvendige, fordi det offentlige indsamler så vældig mange oplysninger. Når der er disse private bureauer, som mod betaling — det bliver konteret som tjenesteydelser — udfører det maskinelle arbejde for offentlige myndigheder i forbindelse med oplysninger, som kan virke pinlige på den ene eller den anden måde, skyldes det jo, at det offentlige har indsamlet disse oplysninger og indsamlet dem i et omfang, som i mange situationer forekommer borgerne at gå ud over det, som er relevant for formålene.

Når man en sjælden gang har lejlighed til at se en sag — og en sådan kan man jo se på mange forskellige måder, man kan måske henvende sig til en politiadvokat og få den, man kan måske også få den mere normalt — så bliver man overrasket over, hvor mange oplysninger en eller anden myndighed har anset det for at være rimeligt at få indsamlet. Der ligger et sprængstof i en enorm masse af det materiale, som det offentlige har indsamlet, som gør det virkeligt bekymrende, også hvor jeg ikke er sikker

på, at de retsregler, der findes, er tilstrækkelige. Jeg ville nok mene, at man ved mange lejligheder måtte sige, at det var bedre, om dette materiale ikke fandtes i den udstrækning, og at der ikke var de muligheder for, at det kunne misbruges.

I det forslag til folketingsbeslutning, som SF fremsatte engang i begyndelsen af 1968, havde vi en passus om, at der skulle indføres et forbud mod, at nogen myndighed indsamler oplysninger om borgerne, ud over hvad der udtrykkelig er hjemlet i en af folketingets vedtagne lov, og jeg tror stadig væk, at det ville være en rimelig regel, som ville fjerne en lang række af de risici, der findes i øjeblikket ved behandlingen med registrene og hele den maskinelle behandling. Jeg tror altså, at vi har meget brug for et supplement til denne lov, nogle vedtægelser, der direkte kan beskytte borgerne mod staten, jeg tror i og for sig ikke specielt mod politiet, men der er jo adskillige andre myndigheder, der indsamler oplysninger, og hvor det kan være mindst lige så risikabelt.

Jeg tror, vi i udvalget kunne få meget ud af at drøfte disse ting, og vi kunne måske i udvalget også drøfte spørgsmålet om en direkte parlamentarisk kontrol under den ene eller den anden form med det oplysningsmateriale, som indsamles af forskellige myndigheder. Jeg ved, at der er nogle, der har drøftet denne sag, og jeg er vældig interesseret i at høre, hvorfor man ikke mener, at en sådan parlamentarisk kontrol kan lade sig gøre. Der er tale om en forøgelse af det antal mennesker, der ikke må misbruge den viden, de får, med 5. Det er utvivlsomt procentvis en meget lille forøgelse, men jeg forstår, at man fra nogle sider ikke mener, at der kan findes 5 folketingsmedlemmer, der kan holde mund. Det tror jeg nu godt man kan. Lad os nu se, om det ikke kan lade sig gøre at nå frem til en fornuftig løsning.

Jeg har som sagt en række bemærkninger til de enkelte paragraffer, men dem skal jeg lade ligge ved denne lejlighed, det er jo det, vi har udvalgsarbejdet til. Jeg vil dog gerne sige noget om henholdsvis § 3 og § 4 i ministerens lovforslag.

Det ene er dette, at vi nu får reglerne om telefonaflytning udvidet med regler om hemmelige mikrofoner og alle mulige andre interessante spionagemetoder inden for politiet. Jeg er ikke rigtig klar over, om para-